

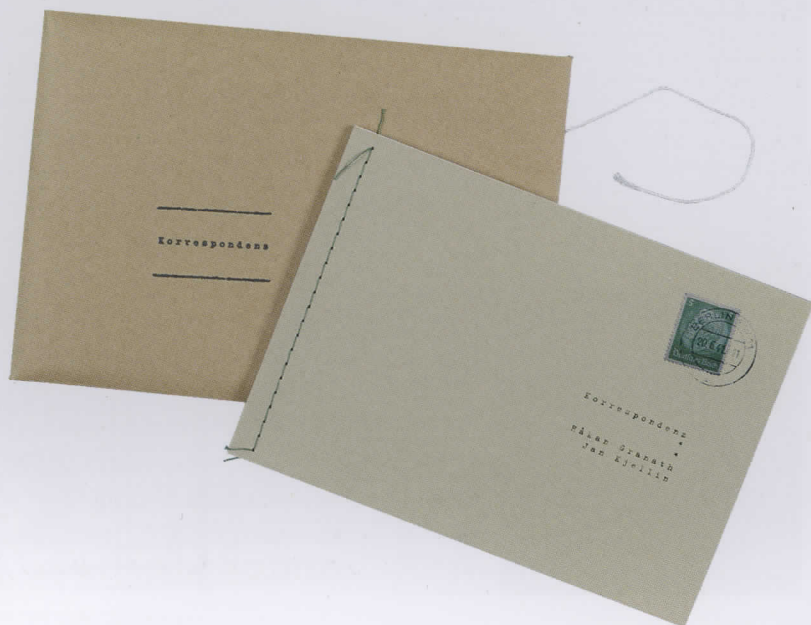
379-380. LARS EMBÄCK Images from  
*The Voices*, 2012.

Lars Embäck (b. 1955) does installations about how he grew up in a flat in the Gothenburg suburb of Högsbo, part of the so-called One Million Homes programme. He creates tableaux of furniture and details that corroborate his own experiences. Often he assembles these settings in books. We see ambiances, echo chambers of the past and how it is still active now. In *The Voices* (2012), he adds fragment to fragment. Pictures from return visits in black and white, profiles, heads, no portraits, past and present in double exposures: “I climb the stairs and ring our doorbell. The flat is filled with police who bring me into the living room. The police are talking to Mum who is screaming.”

A personal documentarism that grabs you, even if the pictures are turned away, actually strengthens the sense of presence, it is not about individual people—and for the person holding the book it is a social space that unfolds and enfolds you.

On the cover of *Korrespondenz* (2017), Håkan Granath (b. 1968) and Jan Kjellin (b. 1972) have depicted a postage stamp from Deutsches Reich, postmarked 20 June 1941. It comes from one of the letters that the two photographers found together in a bunch of ama-

381. HÅKAN GRANATH & JAN KJELLIN  
*Korrespondenz*, 2017.



Lars Embäck (f. 1955) arbetar med installationer kring uppväxten i miljonprogrammet i en lägenhet i Göteborgsförorten Högsbo. Han skapar tablåer av möbler och detaljer som stöder hans egna upplevelser. Ofta samlar han dessa miljöer i böcker. Det handlar om stämningar, de blir ett slags ekokammare av det förflutna och hur det agerar ännu. I *Rösterna* (2012), lägger han fragment till fragment. Bilder från återbesök i svartvitt, profiler, huvuden, inga porträtt, nu och då dubbelexponeras: ”jag går upp för trappan och ringer på vår dörr. Lägenheten är fylld av poliser som för mig in i vardagsrummet. Polisen talar med mamma som skriker.”

En personlig dokumentarism förstärks av att bilderna alltid är frånvända; det är inga enskilda personer det handlar om — och för den som håller boken i handen är det ett socialt rum som vecklar ut sig och omsluter en.